

Sygn. akt: I 1 C 1449/15 upr.

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 lutego 2016 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny Sekcja d/s rozpoznawanych w postępowaniu uproszczonym  
w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Ewa Kokowska-Kuternoga

Protokolant: st. sekr. sądowy Izabela Jagmin

po rozpoznaniu w dniu 26 lutego 2016 r. w Gdyni

sprawy z powództwa Gmina M. G. - Zarząd (...) z siedzibą w G.

przeciwko E. S.

o zapłatę

**I** Oddala powództwo w całości;

**II** Kosztami postępowania w kwocie 107,00 zł (sto siedem złotych), w tym 60,00 zł (sześćdziesiąt złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego obciąża powoda uznając je za uiszczone w całości.

## UZASADNIENIE

Powód Gmina M. G. - Zarząd (...) w G. wniósł o zasądzenie od pozwanej E. S. kwoty 112 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 11 listopada 2003 r. do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania. W uzasadnieniu powód wskazał, że pozwany dokonał przejazdu pojazdem komunikacji miejskiej należącym do powoda bez ważnego biletu, w związku z czym zobowiązany był zapłacić opłatę dodatkową w kwocie 100 zł. Powód nadto wskazał, że pozwany nie uiścił opłaty dobrowolnie w związku z czym powstały koszty dodatkowe, związane z kosztami pocztowymi wysłanego upomnienia, co razem stanowi kwotę 112 zł.

(pozew - k. 2-3v.)

Nakazem zapłaty z dnia 16 listopada 2004 r., wydanym w postępowaniu upominawczym w sprawie o sygn. akt VIII Nc 13627/04, Sąd Rejonowy w Gdyni uwzględnił żądanie pozwu w całości.

(nakaz zapłaty - k. 7)

Od powyższego nakazu zapłaty pozwany wniósł sprzeciw wniosek o przywrócenie terminu do złożenia sprzeciwu, którym zaskarżył wydany nakaz zapłaty w całości i wniósł o oddalenie powództwa. Pozwany zarzucił, że roszczenie jest przedawnione .

(sprzeciw - k. 22-23,wniosek , k. 20-21)

Postanowieniem z dnia 21.4.2015r Sąd Rejonowy w Gdyni przywrócił pozwanej termin do złożenia sprzeciwu

( postanowienie k. 46)

**Sąd ustalił następujący stan faktyczny:**

W dniu 23.9. 2003 r. w autobusie linii nr (...), należącym do Zarządu (...) w G., kontroler numer 66 sporządził raport opisowy kontrolera biletów o numerze (...). Jako osobę podróżującą bez ważnego biletu wskazano E. S. zamieszkałą w O. przy ulicy (...). Raport sporządzony został na podstawie dowodu osobistego o numerze i serii (...) i peselu nr (...). Na raporcie wskazana została wysokość opłaty dodatkowej w kwocie 100,00 zł oraz przewoźne w kwocie 2 zł. Odbiór dokumentu opłaty dodatkowej został potwierdzony czytelnym podpisem.

Zaznaczono też, że wezwanie wysłano na adres G. ul. (...) 3/29 w dniu 31.10.2003r, jednakże brak dowodu doręczenia w/w E. S.

okoliczność bezsporna, a nadto raport opisowy kontrolera biletów - k. 4-4v

E. S. nie mieszkała w okresie pomiędzy 23.9.2003r a 24.12.2004r w G. przy ulicy (...) 3/29, nie była tam też nigdy zameldowana

Zaświadczenie Urzędu Miejskiego w O. k. 19, ksero dowodu osobistego k. 16, 18, zeznania pozwanej k. 131, wezwanie k. 4

### **Sąd zważył, co następuje:**

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w całości na podstawie w/w dowodu z dokumentu przedłożonego przez stronę powodową i pozwaną w toku postępowania oraz zeznań pozwanej E. S., którym dał wiarę w całości, albowiem są wzajemnie spójne, logiczne i znajdują potwierdzenie w zebranych materiale dowodowym.

W ocenie Sądu powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie bezspornym było, że w dniu 23.9. 2003 r. kontroler Zarządu (...) w G. sporządził raport opisowy kontrolera biletów o numerze (...), w którym jako osobę podróżującą bez ważnego biletu wskazał E. S., która potwierdziła własnoręcznym podpisem odbiór opłaty dodatkowej. W sprawie spornym było czy pozwana otrzymała wezwanie do zapłaty na adres pod którym mieszkała i który podała w raporcie kontrolera.

Podstawę faktyczną roszczenia powoda stanowiła okoliczność przejazdu przez pozwanego środkami komunikacji miejskiej bez ważnego biletu. Fakt ten stwierdzony został przez powoda w oparciu o raport opisowy kontrolera biletów o numerze (...) sporządzony na podstawie dowodu osobistego o numerze i serii (...) i peselu nr (...) i zeznaniach pozwanej. Pozwany nie zakwestionował aby to on złożył podpis potwierdzający odbiór opłaty dodatkowej, a w konsekwencji aby to on w dniu 23.9. 2003 r. odbywał podróż bez ważnego biletu.

Podniósł jednak zarzut przedawnienia roszczenia i niedoręczenia mu wezwania oraz nakazu zapłaty na właściwy adres.

Powyższe zarzuty pozwanego nie kwestionują wiarygodności dokumentu prywatnego, jakim jest raport kontrolera, który stanowi jedyny powołany przez powoda dowód świadczący o przejeździe pozwanego bez ważnego biletu.

Należy wskazać, że raport, na który powód się powoływał, stanowi, jako dokument prywatny, zgodnie z art. 245 k.p.c. dowód tego, że kontroler sporządził ten raport o treści załączonej do pozwu w niniejszej sprawie. Raport sporządzony przez kontrolera jest niewątpliwie dokumentem prywatnym pochodzącym od powoda, którego wiarygodności pozwany nie kwestionował. Zgodnie zatem z treścią art. 253 k.p.c. to powód - jako strona, która chce skorzystać z przedmiotowego dokumentu - powinien udowodnić jego prawdziwość (tak też Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 21 maja 2009 roku w sprawie o sygn. V CSK 439/08, LEX nr 518121),co uczynił, tym bardziej, że pozwany nie zaprzeczał.

Strona powodowa nie przedstawiła żadnego innego dowodu wskazującego na dokonanie przez pozwanego przejazdu bez biletu, poza owym raportem. Uznać zatem należało, że powód udowodnił, że pozwany zawarł z nim umowę przewozu, t.j. że w dniu 23.9.2003 r. jechał autobusem wskazanym w raporcie opisowym i złożył własnoręczny podpis potwierdzający odbiór opłaty dodatkowej.

Odnosząc się do zarzutu pozwanego, że w okresie pomiędzy 23.9.2003, a 24.12.2004r nie mieszkał pod adresem wskazanym przez powoda w pozwie, należy wskazać, iż powód nie udowodnił faktu otrzymania przez pozwanego wezwania wysłanego mu w dniu 31.10.2003r, również na adres taki, jak wskazany w pozwie i nie wykazał, dlaczego właśnie na ten adres wysyłał wezwanie, a pozwany poprzez dokumenty oraz zeznania -którym sąd dał wiarę w całości, jako spójnym, logicznym i niesprzecznym z zebraniem w sprawie materiałem dowodowym-wykazał, że nie przebywał pod adresem wskazanym w pozwie, pod który również powód wysłał wezwanie w dniu 31.10.2003r.

W myśl ogólnych zasad na powodzie spoczywa ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie, zaś na stronie pozwanej obowiązek udowodnienia okoliczności uzasadniających jej wnioski o oddalenie powództwa.

Należy wskazać, że strona powodowa nie przedstawiła żadnego innego dowodu na potwierdzenie doręczenia pozwanemu wezwania z dnia 31.10.2003r poza owym protokołem kontroli. Nie wskazała, dlaczego wysłała w/w wezwanie pod inny adres, który nie wynika z załączonych do pozwu dokumentów.

Należy zauważyć, że ciężar dowodu spoczywał na powodzie i to powód winien wykazać, że w dniu 31.10.2003r wysłał pozwanemu wezwanie na jego adres zamieszkania.

Wezwanie do zapłaty stanowi specyficzną instytucję prawa przewozowego, regulującą w sposób sformalizowany dochodzenie roszczeń pieniężnych przez przewoźnika. Za wezwanie do zapłaty można traktować skierowane do podmiotu zobowiązanego żądanie spełnienia obowiązku płatności, wynikającego z umowy przewozu. Trzeba przy tym zauważyć, że dochowanie tego aktu wyrażające się w bezskutecznym wezwaniu zobowiązanego do zapłaty warunkuje skuteczność dochodzenia roszczeń przewozowych.

Ponadto należy zauważyć, że powód w żaden sposób nie wykazał, aby rzeczywiście poniósł jakiegokolwiek koszty dodatkowe (koszty pocztowe) i w jakiej wysokości. Nadto należy wskazać, iż Sądowi z urzędu wiadomo, że koszt nadania przesyłki poleconej jest niższy niż kwota 10 zł, którą to powód doliczył z tego tytułu do opłaty w kwocie 100 zł, uzasadniając, że kwota 10 zł należy się z tytułu dodatkowych kosztów.

Mając na uwadze jedną z podstawowych zasad postępowania cywilnego, a mianowicie obowiązku udowadniania faktów i twierdzeń przez stronę wywodzącą z tychże faktów skutki prawne, określoną w dyspozycji art. 6 k.c., Sąd uznał, iż to rzeczą powoda było dążyć do zgromadzenia i przedstawienia Sądowi należytego rodzaju dowodów, czego powód nie uczynił. Wszelkie zatem zaniechania podejmowania takich działań przez powoda, jego ewentualne zaniechania i przeoczenia, stanowią zarazem wyraz woli strony powodowej i pociągać muszą za sobą niekorzystne dla niej skutki procesowe.

Pozwany podniósł też zarzut przedawnienia roszczenia powoda powołując się na art. 778 kc/ Roszczenia z umowy przewozu osób przedawniają się z upływem roku od dnia wykonania przewozu, a gdy przewóz nie został wykonany - od dnia, kiedy miał być wykonany./

Ustawa prawo przewozowe w art. 77. 1. Stanowi, że : "Z zastrzeżeniem ust. 2 oraz art. 78 roszczenia dochodzone na podstawie ustawy lub przepisów wydanych w jej wykonaniu przedawniają się z upływem roku.", a dochodzenie roszczeń w postępowaniu sądowym na podstawie ustawy lub przepisów wydanych w jej wykonaniu przysługuje uprawnionemu po bezskutecznym wyczerpaniu drogi reklamacji, przewoźnikowi zaś - po bezskutecznym wezwaniu zobowiązanego do zapłaty/ Art. 75. 1. Tej ustawy/.

Skoro wiadomo, że nie wysłano wezwania do zapłaty pozwanemu na jego adres wskazany w raporcie, a więc nie wysłano go skutecznie, należy analizować kwestie przedawnienia w odniesieniu do dnia wykonania przewozu, tj. dnia 23.9.2003r- termin roczny to do 23.9.2004r, po 23.9.2004r roszczenie się przedawniło, a pozew złożono w dniu 25.10.2004r, po upływie terminu rocznego wynikającego z art. 778 kc.

W tym stanie sprawy Sąd na mocy art. 778 kc oraz 6 k.c. a contrario oddalił powództwo jak w pkt I sentencji wyroku.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. i art. 108 § 1 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wyniki procesu. Powód przegrał niniejsze postępowanie w całości, a zatem Sąd w pkt II wyroku obciążył go powstałymi kosztami postępowania, uznając je za uiszczone w całości. Na koszty składają się : opłata od pozwu - 30 zł, opłata od pełnomocnictwa - 17 zł, koszty zastępstwa procesowego - 60zł /§ 6 pkt 2 i § 2 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. 2002, Nr 163, poz. 348 ze zm.)/.